

Folketingets Finansudvalg
Christiansborg

24. august 2018

Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 428 (Alm. del) af 25. juni 2018 stillet efter ønske fra Rune Lund (EL)

Spørgsmål

Det fremgår af besvarelsen af FIU alm. del - spørgsmål 381 (2016-17), at ministeren mener, at f.eks. sundhedsydelse eller kulturtilbud kan have den dynamiske effekt, at de øger værdien af fritid, og dermed sænker arbejdsuddbuddet. Mener finansministeren ikke, at det samme kan gøre sig gældende når man f.eks. sænker registreringsafgiften og det giver mulighed for at købe en luksuriøs sportsvogn, eller hvis man f. eks. sænker momsen på hotelophold, afgifter på øl og sodavand etc.? Og vil ministeren i modsat fald redegøre for hvorfor man ikke har denne antagelse? Der henvises til redegørelsen om ministeriets regneprincipper, jf. FIU alm. del bilag 128.

Svar

Det er korrekt, at det i besvarelsen af Finansudvalgets spørgsmål nr. 381 (alm. del) af 31. maj 2017 (og i Finansministeriets rapport *Regneprincipper og modelanvendelse – dynamiske effekter af offentligt forbrug og offentlige investeringer, maj 2018*) fremgår, at offentligt forbrug kan påvirke (time)arbejdsuddbuddet igennem substitutionslignende effekter. Endvidere fremgår det, at disse både kan være positive og negative, idet offentligt forbrug både kan øge og reducere den relative værdi af fritid. Substitutionslignende effekter kan fx opstå, hvis offentlige serviceydelser gør (yderligere) arbejdstid eller fritid mindre omkostningsfuld eller mere attraktiv.

Det skal understreges, at der i svaret ikke drages en overordnet konklusion om, hvorvidt offentlige serviceydelser øger værdien af fritid. Der er blot tale om eksemplificering og diskussion af (én af) de mulige effekter, jf. *besvarelsen af Finansudvalgets spørgsmål nr. 427 (alm. del) af 25. juni 2018*.

Når ministerierne vurderer arbejdsudbudseffekterne af skatter, afgifter og brugerbetaling er det baseret på de samme arbejdsudbudselasticiteter. Forholdet mellem indkomsteffekten og substitutionseffekten på (time)arbejdsuddbuddet vil dog afhænge af, om og hvordan de beskæftigedes reale marginalløn og disponible indkomst forudsættes påvirket – og dermed også af det konkrete tiltag, der betragtes, jf. *også besvarelsen af Finansudvalgets spørgsmål nr. 422 (Alm. del) af 25. juni 2018*. Således vil ændringer i forskellige skatter og afgifter samt brugerbetaling til offentlige ser-

viceydelser generelt ikke give anledning til samme forhold imellem indkomst- og substitutionseffekter.

Som beskrevet i besvarelsen af Finansudvalgets spørgsmål nr. 427 (alm del) af 25. juni 2018 forudsættes arbejdsudbudseffekterne af afgiftsændringer som hovedregel at svare til virkningen af en provenuækvivalent ændring af indkomstkatterne, som har samme incidens. Afgifternes incidens afspejler sammenhængen mellem indkomst og forbrug af den afgiftsbelagte vare.

Det er muligt, at fx luksuriøse sportsvogne øger værdien af fritid, hvilket *isoleret set* ville medføre en positiv sammenhæng imellem mængden af fritid og forbrug af luksuriøse sportsvogne.¹ Dette ville altså *alt andet lige* trække i retning af, at sammenhængen imellem forbrug af luksuriøse sportsvogne og arbejdsudbud – og dermed indkomst – ville være negativ. Omvendt må der dog også forventes at være en tendens til, at forbrug af dyrere og mere luksuriøse biler er noget som i højere grad prioriteres når indkomsten stiger (dvs. at det er tale om luksusgoder i økonomisk forstand), herunder som følge af øget arbejdsudbud. Det afgørende for arbejdsudbudsvirkningen af registreringsafgiften er *nettovirkningen* af sådanne potentielle modsatrettede effekter. Og det er netop med henblik på at skønne over denne nettovirkning på arbejdsudbuddet, at der tages udgangspunkt i den observerede incidens af registreringsafgiften.

For registreringsafgiften tegner der sig et tydeligt billede af, at afgiftsindholdet vokser i takt med at indkomsten stiger, hvilket giver anledning til, at arbejdsudbudsvirkningen af nedsættelse af registreringsafgiften skønnes at være positiv, *jf. Skatteøkonomisk Redegørelse, Skatteministeriet 2018*. For andre afgifter vil det forholde sig anderledes, hvilket også er behandlet i den omtalte publikation.

Med venlig hilsen

Kristian Jensen
Finansminister

---

¹ Overordnet må privat forbrug samlet set (dvs. forbrugsgoder i gennemsnit) som udgangspunkt betragtes som værende substitut til fritid i den forstand, at der må gives afkald på fritid for at opnå øgede forbrugsmuligheder (igennem arbejde). Afgifter på varer, som er *relativt* mere komplementære til fritid end det gennemsnitlige forbrug, vil alt andet lige reducere arbejdsudbuddet i mindre grad end generelle forbrugsafgifter (og effekten vil i nogle tilfælde potentielt kunne være positiv).